

Der er stadig brug for os

„Der er brug for os“ lød overskriften på „Kosmorama“s første leder, da Filmmuseets tidsskrift startede for 6 år siden. Ved udsendelsen af dette nummer 50 mener vi at kunne fastslå, at rigtigheden af disse ord i de forløbne år turde være dokumenteret, og at „Kosmorama“ har bevist sin eksistensberettigelse. Tidsskriftet er blevet et organ for den filminteresserede, således som det var hensigten, og med fare for at blive kaldt hoffærdige vil vi frimodigt hævde, at „Kosmorama“ har en vis andel i de fremskridt, der har været at spore i filmbedømmelsen. Dagblads-kritikken er, som *Erik Ulrichsen* har sagt det i sin kontroversielle artikel i „Perspektiv“s septembernummer, blevet langt mindre forloren i de senere år, og selv intellektuelle beskæftiger sig undertiden forsigtigt med film. Skønt filmsituationen herhjemme på mange områder har ændret sig gunstigt siden 1954, er der dog ingen grund til at tro, at der ikke stadig er brug for os. Der er endnu langt til franske, ja blot svenske tilstande inden for filmdebatten, og man behøver ikke at være en stifinder for stadig i pressens spalter at se demonstreret en inkompetence og overfladiskhed, når det gælder filmstof, som ikke ville blive tolereret inden for andre former af selv den mest holdningsløse kulturjournalistik.

At der i dag findes et forum, hvor filmkunsten bliver taget alvorligt, og hvor dens betydning i kulturlivet klart erkendes, er ikke mindst vigtigt, fordi filmen netop i disse år trues fra mange sider. Der er ingen tvivl om, at filmen i folkeoplysningens tjeneste har en stor fremtid for sig, men der er næppe heller nogen tvivl om, at det store publikum, der kræver underholdning for enhver pris, og som hovedløst kaster sig over alt nyt, vil blive kapret af fjernsynet. Det vil være absurd at tro, at filmen derfor går sin undergang i møde. Når den øjeblikkelige febrilske konkurrence har lagt sig og fjernsynet sidder tilbage med det store forlystelsesyge publikum, vil filmen finde sig selv som det enestående kunstneriske udtryksmiddel, den er. Dens publikum vil utvivlsomt blive mindre, men ikke ringere. Det er en kendsgerning, at filmen i halvtredserne over det meste af verden har nået en hidtil uset modenhed, og filmkunsten står stærkt i dag, hvor en ung generation, der er helt fortrølig med filmen, og som føler, tænker og skaber i film som digtere i ord, er trængt ind i studierne. Resultaterne af denne frugtbare aktivitet vil vi følge med årvågenhed, ligesom vi naturligvis fortsat vil beskæftige os med de betydningsfulde kunstnere, der har været med til at udvikle filmen som kunstart.

Med den rigdom på fordomme og vanetænkning, der endnu omgiver filmen, og med den rigdom på individuelt talent, kunstnerisk alvor og originalitet, der i stigende grad spores inden for filmen, er der også herhjemme i højeste grad behov for et tidsskrift, der kæmper mod det første og for det sidste.

Med udgangen af 6. årgang har Erik Ulrichsen ønsket at forlade Filmmuseet og redaktionen af „Kosmorama“ for at vende tilbage til journalistikken og få tid til dyberegående filmhistoriske studier. Det er ingen hemmelighed, at det er Ulrichsen, der først og fremmest har skabt „Kosmorama“, og at tidsskriftet ikke ville have haft den stærke position, det har i dag, hvis ikke hans entusiasme, lidenskab og energi havde været til stede. Museet takker ham for hans uvurderlige indsats og håber, at han må få mulighed for at skabe de filmhistoriske værker, vi alle venter af ham, og at han fortsat vil deltage i den aktuelle hjemlige filmkritik.

